

DET ILLEGALE NORGE

Vi er blitt vant med å bruke uttrykket **illegal virksomhet** på den aktivitet motstandsbevegelsen i Norge bedrev under krigen. I denne og en etterfølgende artikkel, viser Idar Aarheim at arbeiderbevegelsen gikk inn for **illegal virksomhet allerede i mellomkrigstiden, og at de illegales herredømme for alvor grep om seg da krigen sluttet i 1945.**

Av Idar Aarheim

brudd parolen fra de samme kretser for å oppnå kortsiktige, partipolitiske fordeler på bekostning av nasjonal enhet.

Lovbrudd som patriotisk ideal

Men det var først under krigen at jøssingene som gruppe overtok de illegale, sosialistiske holdninger. På denne måte ble lovbrudd et patriotisk ideal. Og i dette tilfelle fór ikke motstandsbevegelsen med løst snakk. Den «illegale virksomhet» var ofte særdeles lovstridig både i følge internasjonal folkerett som Norge traktatmessig hadde forpliktet seg til å respektere, og etter vårt lands egne lover. Londonregjeringen var forfatningsmessig og folkerettslig illegal

*Med lov skal land bygges
og ikke med ulov ødes.
Den som ikke unner en annen lov,
han skal selv ikke nyte loven.*

(Eldre Frostatingslov: 900-tallet)

Jøssingenes helteglorie forvandles mer og mer til en møllspist narrelue etter hvert som tidens tann tærer på den. Verre er det at de samme jøssinger med lederne i Arbeiderpartiet i spissen, må bære ansvaret for at rettsbevisstheten i Norge har tatt varig skade.

Det begynte allerede i 1920-årene dengang norske kommunister og sosialister aktivt samarbeidet med Sovjetunionen. Så sent som i begynnelsen av 1930-årene stod flere av lederne på Kominterns lønningsliste, noe Vidkun Quis-

ling påviste som forsvarsmi- nister i Stortinget i 1932 med ugjendrivelig bevismateriale. Denne pinlige affære som beviste arbeiderbevegelsens nasjonale illoyalitet, blir alltid forbigått i taushet slik det også skjedde i radioprogrammet om Quisling 12. juli. Den planmessige nedbygging av forsvaret i mellomkrigstiden som sosialistene gikk i spissen for med, det brukte geværs politik, var i virkeligheten et landssvik i en tid da alle tegn tydet på at en storkrig nærmet seg. Også innenriks var lov-

etter kapitulasjonen i juni 1940 om ikke før, følgelig var også alle bestemmelser og forordninger den vedtok illegale!

Stortinget ga aldri regjeringen en blanko-fullmakt under de forvirrede april dagene i 1940. «Elverumsfullmakten» er en av de falske myter man trengte til det stakkåndede strev for å skaffe Londonregjeringen et skinn av legalitet.

På skolen ble vi barn og unge etter krigen indoktrinert med seierherrenes tvilsomme lære om at alle handlinger som ble rettet mot de tyske okku-

panter under krigen, hadde vært utslag av god, nasjonal holdning: Sabotasjeaksjoner mot lagre av drivstoff, ammunisjon, utstyr og kommunikasjonslinjer, ja, endog mord på tyskere i uniform og NS-folk ble utropt som patriotiske heltegjerninger!

Hverken vi eller norsk almenhet, ble opplyst om at internasjonal folkerett også gir okkupanten utstrakte rettigheter til å beskytte sine vitale interesser. Okkupanten har endog anledning til å skyte aktører i slik illegal virksomhet – eller internere folk som det kan reises begrunnet mistanke mot for kjennskap til, eller planlegging av, slike anslag. Generelt kan vi si at tyskernes reaksjoner mot motstandsbevegelsens illegale handlinger, holdt seg innenfor de rammer folkeretten setter for okkupantens ordensmyndighet. Folkeretten har satt opp disse regler for å beskytte såvel okkupanten som ordensmakt, som sivilbefolkningen, mot røverbander og franktirørvirksomhet, det vil si grupper som begår organisert kriminalitet og private krigshandlinger.

At også tyskerne i blant gikk ut over folkerettens grenser, blant annet med bruk av tortur, betyr ikke at motstandsbevegelsen av den grunn fikk større, legalitet.

Høyestejustitiarius leder illegaliteten

Virkeligheten er ofte mer fantastisk enn oppdiktete spenningsromaner. Det er gjerne slik at det skal fagfolk til for å gjennomføre historiens dyptgripende forandringer. Uten teologer som Luther, Zwingli og Calvin, hadde det aldri kommet et så alvorlig opprør mot den katolske moderkirke som reformasjonen innebar. At den kristne tro

(Forts. side 7)

(Forts. side 7)

Quislings store frykt: At Norge skulle dele Polens skjebne

Odd V. Aspheim har i Aftenpostens morgennummer 17. juli en kronikk der han legger frem noen nye opplysninger om Quislings møte med oberst Hans Piekenbrock i København 3. april 1940. Aspheim kaller seg «amatørhistoriker», og det er han kanskje ut fra normale utdanningsmessige kriterier, men etter det vi vet om ham, er han tvers igjennom hederlig, pålitelig og objektiv. Når han sier at noe er et faktum, er det all grunn til å anta at det er det. Vi er heller ikke ute etter å benekte noen av de fakta han legger frem. Derimot synes vi de konklusjoner han trekker av sin viten og sine fakta, er noe snaue og på et par punkter ikke helt riktige.

På bakgrunn av Aspheims kronikk finner vi det nødvendig å se litt nærmere på de holdninger Quisling inntok fra utbruddet av den annen verdenskrig og til begivenhetene 8. og 9. april 1940.

La det være helt klart at Quislings og Nasjonal Sam-

lings primære politikk i dette tidsrommet var *streng nøytralitet og styrking av forsvaret*. Quisling skrev og talte uopp-hørlig om dette, og hele partiapparatet ble satt inn for å fremme denne hans politikk.

Men problemet var at den sittende regjering sviktet på disse livsviktige områder. Det ble gjort lite eller ingen ting for å styrke vår forsvarsberedskap, og nøytralitetspolitikken var ytterst tvilsom i de alliertes favør. Det var flere enn Quisling som var engstelige av den grunn.

Hva var det som skjedde høsten 1939 og vinteren 1939-40? Først delte Tyskland og Sovjetunionen Polen mellom seg. Så i november gikk Sovjetunionen løs på Finland. Da ble Quisling for alvor engstelig. Det var ikke bare fordi krigen rykket oss geografisk nærmere. Snart dukket det opp noe enda alvorligere: Det begynte å bli snakk om en alliert fremrykning gjennom Norge og Sverige for å komme Finnene til hjelp. De allierte prøvde

bl.a. å skaffe seg opplysninger om det var mulig å komme seg gjennom tunnelene på Ofofbanen med sitt tunge krigsmateriell. Og faren var ikke bare at de allierte kunne finne på å tvinge seg frem. Så upålitelig som Nygaardsvold-regjeringen var når det gjaldt nøytralitetspolitikken – dens vilje var jo i gitt tilfelle å komme seg med på riktig side – så var det en fare for at den til og med ville tillate en slik gjennommarsj.

Quisling tenkte med forferdelse på hva resultatet kunne bli av en slik utvikling. Egentlig var han ikke i tvil: Sovjetunionen ville som mottrekk trenge inn i Nord-Norge, Tyskland i Sør-Norge. Mot slike makter ville de allierte – de hadde den gang ikke U.S.A. med – ha svært liten sjanse. Norge ville dele Polens skjebne. Vi ville bli delt mellom Tyskland og Sovjetunionen. Og enda verre: Det fremtidige oppgjør mellom disse makter ville komme til å utspille seg også på norsk grunn.

Glem ikke at Quisling hele tiden regnet med at sluttoppgjøret ville komme mellom dem.

Det vi her skriver, er ikke antagelser eller spekulasjoner. Det var slik Quisling så på det. Det har vi fra hans egen munn.

Spørsmålet er så om Quisling satt med hendene i fanget eller foretok seg noe for å møte en slik utvikling. Det siste er åpenbart tilfellet.

La oss skyte inn noe her: På Nasjonal Samlings riksmøte på Hamar sommeren 1939 avviste Quisling meget kontant et forslag fra en fylkesorganisasjon om at partiet burde søke hjelp og støtte i Tyskland. Så godt som ordrett sa han: «Så lenge jeg er fører for dette parti blir det ikke tatt kontakt med NSDAP.» På tross av dette møter han den 14. og 18. desember 1939 likevel Hitler. Hvorfor?

Opplysninger som stammer fra dr. Hermann Harris Aall og Albert Hagelin tyder på at Quisling kan ha tenkt slik: Hvis det kommer til en alliert

Noen trekk fra Quislings kamp for selvstendigheten

Få slagord sto så sentralt i krigstidens tyske propaganda som «den europeiske nyordning». Det var riktignok like uklart og mangetydig som det var sentralt. Noen forbindlig tolkning ble aldri gitt, til tross for i første rekke Quislings, men også andres, iherdige forsøk på å få «allerhöchste Stelle» til å gi klar beskjed. (Kfr. Quislings mange PM, memoranda, utkast til Europa-pakt» m.m.) Grunnen kan være at Hitler simpelthen ikke selv hadde noen fastlagt forestilling om denne nye ordning. Hans diverse felttog og erobringer var improvisasjoner uten annen overordnet militær eller politisk strategi enn den enten å slå eller å komme til en minnelig ordning med England, inntil det hele til slutt endte som en ren forsvarskamp mot overmektige fiender. Forsåvidt bare en reprise av Napoleons dilemma og skjebne.

Svært forskjellige tyske oppfatninger

Den påfallende taushet om «nyordningen» kan også ha vært taktisk begrunnet. Det samme gjelder for den «germanske samling». En hvilken som helst autorisert variant ville, om den i beste fall kunne tiltrekke noen, helt sikkert frastøtte andre, i som utenfor Tyskland. Derimot er det mer enn tilstrekkelig dokumentert at det innen det tyske lederskap eksisterte svært bestemte, og svært forskjellige oppfatninger av den kommende ordning. Dette visste også Quisling og andre på høyt plan meget godt. For v. Ribbentrops utenriksdepartement synes målet klart å ha vært et Europa under tysk dominans, - d.v.s. ikke annet enn den klassiske hegemonialmakt-modell slik den har eksistert siden Romerrikets dager og i tur og orden er blitt fulgt av skiftende stormakter, og uten nevneverdig forskjell mellom germanske og andre stater. For Himmler og hans blodmystikere var målet et «Storgermania» omfattende alle germanske folk, som i analogi med tidligere tiders nasjonale rikssamlinger ville gå opp i en høyere, «blodsbe-tinget» enhet. Endelig eksisterte Rosenbergs Aussenpolitisches Amt, som skjønt sterkt «germansk» orientert ikke representerte den overnasjonale retning med nivelle-

Av P. O. Storliid

ring av nasjonale forskjeller, men tenderte mot en forbundsmodell hvor nasjonalstatene fortsatte å bestå og videreutvikle sine særtrekk innenfor den høyere enhetsramme m.a.o. et statsforbund, og ingen forbundsstat. Dette var i tråd med Quislings visjon av det nye Europa, og tilhengere av denne ide fantes først og fremst innen Hitler-Jugends rekke. For ytterligere å komplisere bildet må regnes med at diverse «Hoheitsträger» som Reichskommissar Koch i Ukraina, og kanskje kollega Terboven her, overhodet ikke var interessert i noen annen ordning enn det bestående okkupert-regime med dem selv på toppen, som gav dem et personlig maktgrunnlag i deres respektive områder.

«Et perfekt fungerende kaos»

En motstander av regimet karakteriserte det dengang som «et mesterlig organisert og perfekt fungerende kaos», og ser man på den lange rekke av kompetansestridigheter mellom de nevnte personer og myndigheter, og flere til, kan overdrivelsen ha en kjerne av sannhet i seg også når det gjelder de utenrikspolitiske mål.

Like naturlig som at de himmlerske og rosenbergske ideer fenget i forskjellige tyske kretser er det at de fant tilhengere i andre land, også de okkuperte, innenfor deres rekke som håpet og/eller trodde på en tysk seier. Dette gjelder også for Nasjonal Samling, og like inn i Quislings regjering. (At den ene retning skulle være mer «idealistisk» enn den annen, skal ikke påstås. Idealist er den som virker for et ideal, og forsåvidt en nøytral betegnelse.) Men det kan være av interesse å få klarlagt Quislinga egen stilling, som dermed også må kunne kalles Nasjonal Samlings offisielle standpunkt, enda innenfor regjeringen i alle fall Lie avgjort tilhørte «storgermanerne». Mest fremtrende «gammeldags» nasjonalister var ved siden av Quisling selv utvilsomt Lunde og Fuglesang.

Hvordan Quisling manøvrerte

Det er kjent at Quisling aldri fikk opprette noe utenriksde-

partement. Både kunne dette, fra Hitlers synspunkt, ha skapt en uønsket presedens og grunnlag for krav fra andre hold, og selvfølgelig var Terboven imot det. Opprettelsen av konsul Størens «spesielle kontor» var et forsøk på å fersere hinderet, men kunne naturligvis på ingen måte erstatte det kontaktpunkt og den utkikkspost en regulær diplomatisk representasjon i Berlin ville vært. Quisling var derfor ille ute når det gjaldt å skaffe seg førstehåndsinformasjon fra de høyere sfærer i Führerhauptquartier og Berlin. Men noe er bedre enn ingenting. Vel vitende om de store skillerlinjer og om Rosenbergs og Hitler-Jugends innstilling valgte han å forsøke en manøvre med NS Ungdomsfylking, som fikk etablert en forbindelsesmann i Berlin. Dette var ikke noen forbindelse på statsnivå, og møtte derfor ikke den ellers nidkjære bøygen.

Denne forbindelsesmannen gjorde godt arbeid. Bl.a. fikk han tak i SS-dokumenter vedrørende Norges stilling i «nyordningen», som gikk videre til Quisling. Som - i en viss forstand - «gammeldags» nasjonalist måtte Quisling på et eller annet vis få tatt skarpest mulig til motmæle mot de himmlerske fremtidsvisjoner. Men man kan ikke godt uttale seg om eller mot dokumenter man offisielt ikke kan ha sett. Hva gjør man da - ?

Quisling gjorde dette: Han satte en ung mann i ungdomsfylkingen til å skrive noen «generelle» betraktninger i NSUF's førerorgan «Skuggsjå» for mai-juni 1944, som er foranledningen til disse refleksjoner, og også kunne være et utmerket utgangspunkt for en som ville ta også dette kapittel fra vår nære historie opp til mere inngående behandling.

Kvass polemisering om et høyst ømtålelig emne

Artikkelen heter «Hva betyr en germansk samling for Norge?», og er i formen et innlegg i en intern norsk debatt. Den er ypperlig komponert, og gir i sammentrengt form det quislingske syn på fremtidens Europa. Hverken kan man vende tilbake til status quo ante 1940 «bare med den forskjell at den utenrikspolitiske orientering har retning sørover istedenfor (Forts. side 6)

«TIDEN ER INNE»

Av en overlevende fra Division Wiking

Ovennevnte omfattende artikkel av redaktør Aarheim i bladets nr. 4 tar meget prisverdig opp en mengde av de misgjerninger og urimeligheter som den tapende part ble og fortsatt blir utsatt for som følge av den 2. verdenskrig. I tilslutning til alle disse påminnelser etterlyses «en bred, nasjonal omvurdering av krigstiden».

Forfatteren har så rett så rett i sine anklagepunkter, men det faller vanskelig å dele hans forhåpninger til «omvurdering». Og tiden er ikke inne for å etablere noen form for «etterkommerforening», slik han antyder.

Vi som var på parti med de tapende, gjør fortsatt rett i å bare erkjenne dette faktum og ikke mer enn nødvendig la oss henge ut til offentlig bespottelse. Det er da også dette våre etterkommere vil være best tjent med.

Ensrettingen og indoktrineringen

Den kolossale ensretting og indoktrinering som seierherrene har gjennomført med stadig økende intensitet opp gjennom årene, har resultert i at det nå bare er svært få som kan tenkes å ha eller å få noen forståelse for de tapendes synspunkter. De er ikke klar over at det bare er den ene partens syn de er blitt innprentet, for dette synet er jo snedig blitt hamret inn ved en uopphørlig strøm av ensidige artikler, bøker, filmer og radio- og TV-programmer. Ved at det hele er og blir produsert av «de gode» og deres etterkommere, blir det jo også tatt for å være korrekt av de aller fleste.

Indoktrineringen overgår fullstendig alt man tidligere har hatt av ensidig statspropaganda, og den er ekstra snedig, fordi den ikke så lett lar seg gjennomskue. De som har vokst opp med den og de som har følt seg «på parti» med den, betrakter det som meddeles om forholdene under og etter krigen som både rett og riktig.

Vi må ikke glemme

Dertil blir det fra bestemt hold hamret inn at vi ikke må glemme. Og vi kjenner også den flotte frasen «Tilgi, men glem ikke». Dette høres så storsinnet, men begrepet tilgi er jo noe sludder overfor folk som ikke har gjort noe galt, og om det gjelder noen fra den tid på tapendes side som har noe galt på samvittigheten, så er det uinteressant hvorvidt de nå av noen blir tilgitt eller ikke.

Annerledes er det med det giftige uttrykket «Vi må ikke glemme», for egentlig ligger det i dette at Vi må ikke glemme å hate! - For her går det spesielt på dem som i første omgang ville ha jødene ut av Tyskland og som ville ha flest mulig av dem utryddet. Men i tillegg til disse tar man glatt

med alle de som «måtte ha visst» eller som «burde ha visst» om det som var i ferd med å skje med jødene. - Med andre ord: Man må ikke glemme å hate tyskerne - og helst også de som åpent var på tyskernes side.

Hatet skal altså overføres på alle dem som først etter krigen fikk rede på hva noen av deres egne hadde stelt i stand mens krigen raste som verst og man hadde mer enn nok med å være opptatt av krigens redsler og inngrep. Enda verre blir dette med ikke å glemme, at hatet ønskes videreført på etterkommere - på mennesker som først vokste opp etter krigen.

De som spesielt ønsker at denne hatets linje skal føres videre, prøver å dekke over dette ved å hevde at appellen går ut på å hindre at noe lignende skal gjenta seg i fremtiden.

Gjelder ikke for de andre

Hvorfor tas ikke kommunis-tenes utryddelser av flere titalls millioner annerledes tenkende eller ikke-russiske folkegrupper med i vurderingen? Og har da det russiske herrefolket glemt hva de tidligere bedrev av grusomheter - siden de igjen er i gang med å føre en fryktelig krig i et naboland, der ikke minst kvinner og barn er lidende.

Amerikanernes nesten totale utryddelse av indianerne er jo så lenge siden, men rasediskriminering eksisterer da fortsatt. Sammen med britene drev de under krigen ren terrorbombing for å få drept flest mulig kvinner og barn i Tyskland, men disse flyverne anses jo som helter og ikke krigsforbrytere.

Pussig forresten hvorfor det skal bli betraktet som så mye finere og mer humant enn å drepe i nærkontakt på bakken. Større kjensgjerninger enn bom-

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaksjonssekretær: MARNÅ MELDSOM PEDERSEN
 Redaktør: KÅRE HAUGERUD
 Forretningsfører: HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
 Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
 mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.
 Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonvarer).
 Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.
 Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
 Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
 Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spalte/m. Minstepris kr. 50,-.
 Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

PROVOKASJONER

Igjen har våre stakkars jøssinger vært utsatt for utrolige lidelser. I anledning Vidkun Quislings 100-års dag antok de at noen av hans beundrere ville legge blomster på graven hans. I den anledning lå de på lur for å la seg provosere.

Ja, en av dem tok endog drosje fra Sørlandet for å kunne gå i sine åndelige fedres spor som gravkjender. Vi minnes jo med gru den gang da «heltene sprengte den tyske æreskirkegården på Ekeberg i luften med graver og innhold. Et bevis på «nasjonal holdning» og sann humanisme den gang.

Først drakk stakkaren seg til mot. Så satte han seg ned etter endt død, for å vente på politiet og hjemmefront-medaljen. Den uteble denne gangen. I stedet ble det 7000 kr. i bot. Så kom ikke å si at det ikke går fremover her til lands også.

Om 40 år til er vi kanskje blitt en kultur-nasjon igjen. Man tør ihvertfall håpe. «Me skal koma om ikkje så brått», som dikteren sa det.

I mellomtiden vil vi få lov å uttrykke vår dype medfølelse med alle som har latt seg provosere av at også politiske motstandere får lov til å ha blomster på sine graver. Ville vesten er ikke som før!

Aarheim i særtrykk

Idar Aarheims artikkel «Tiden er inne!» i vårt nr. 4 i år er nå kommet i særtrykk. Rimelige antall kan bestilles fra Folk og Land, Postboks 924, Sentrum, 0104 Oslo 1. Legg gjerne ved noen kroner til dekning av trykningsomkostninger og porto.

Folk og Land et fristed for ytringsfriheten

En hjertelig takk til redaksjonen i «Folk og Land» for at dere brakte min artikkel «Tiden er inne» i nr. 4 for i år. Når etterspørselen var så stor at dere i tillegg til ekstraopplag også utga essayet som eget hefte, kan vi tolke dette som et bevis for at interessen for temaet er stor. Det er også de mange henvendelser jeg selv har fått i forbindelse med artikkelen. Heller ikke de indignerte reaksjoner fra folk som for lengst har skaffet seg meningsmonopol på «sannheten» om krigen og «rettsoppgjøret», mangler.

Selv om pressen stort sett har valgt å fortie artikkelen (Aftenposten og Vårt Land er av unntakene) og det saks-kompleks den bidrar til å avdekke, har mange ut over «Folk og Land»s tradisjonelle leserkretser gjort seg kjent med innholdet. Kolleger innen presse- og skrivefaget, samt fremtredende akademikere, har under hånden gitt uttrykk for at det var på tide at en slik artikkel ble skrevet.

Så skal jeg nok heller leve med et skriftlig meddelt skriveforbud fra den blodferske redaktør i min gamle avis Morgenbladet, Hans Geelmuyden, som ikke er for ung til å innta det gamle jøssings-tandpunkt at ytringsfriheten kun gjelder skribenter som godtar seierherrenes offisielle syn på det mest delikate spørsmål i nyere, norsk historie. Denne temmelig nybakte økonom og uerfarne pressemann, vet vel knapt at det nettopp var i landets eldste dagsavis den ubestikkelige Johan Scharffenberg etter krigen skrev sine flammende angrep på London-regjeringens ynkelige oppførsel og forlangte den stilt for riksrett.

Redaktør Even Lorch-Falch har derimot i et av de mange takkebrev jeg har mottatt, oppfordret oss alle til å følge George Orwells definisjon av meningsfrihet:

«Dersom friheten skal bety noe, må den bety retten til å fortelle folk nettopp det de ik-

ke ønsker å høre.»

Mitt ønske er at «Folk og Land» lenge må fortsette å fortelle de mange meningsformyndere i det partidikerte Norge «nettopp det de ikke ønsker å høre». Husk at i lengden uthuler dråpen stenen. De beste blant etterkrigstidens generasjoner kommer ikke til å la seg slavebinde av kujonaktig konvensjonalitet og kaste engstelige sideblikk til hvilke godkjente meninger som ennå i noen år gir de beste stillinger i den statsstøttede, offisielle presse og i statseide NRK. Når det gjelder de brennbare spørsmål om krigen, hersker det i samtlige media (unntatt «Folk og Land») et meningsmonopol som bare kan sammenlignes med nettopp det vi finner i kommunistdiktaturene!

En dag skal den historiske sannhet seire om hvem som var de virkelige landsforrædere og det illegale «rettsoppgjør» etterpå.

Idar Aarheim

Et leserbrev til Idar Aarheim

Som datter til en «landssviker» og sannsynligvis «med varige svekkede sjelsevner» burde jeg vel være glad og taknemlig over at jeg i det hele tatt får lov å leve som et fattiglem på minstepensjon og uten utsikter til noe bedre. Dette første på grunn av min avstamning og min urokkelige politiske overbevisning, og

Av Bjørg Bugge

derneft fordi helsen svikter på grunn av alt min familie og jeg selv har gjennomgått etter «freden».

Selv var jeg bare et barn da «freden» kom. Desto verre opplevde jeg hatet, galskapen og spyttklysene til alle de «gode nordmennene» som feiret

freden på sitt vis. Min far var ordfører i bygda vår og noe av hatet kan muligens forklares ved at han visste for mye om hvor «gode» de hadde vært alle sammen. Ellers er det vel også slik at jo større svin man har på skogen, jo viktigere å lede oppmerksomheten over på andre.

(Forts. side 7)

For tiden legges det til rette for utflagging. Og realitetene er der. Norske sjømenn går i land. Mammons internasjonale rike skal fremmes. Men her er mer på gang som det tales mindre om: Industriens og fabrikkens utflagging.

Bedriftene skaffer seg daterselskap utenlands der det er billigere arbeidskraft og annet. De produserer billigere metaller, sko, klær, gjødsel, skip, settfisk etc. Og jordbruksvarer. Det hører med til systemet. Internasjonal Handel, Bank, Børs, Mammon.

Men det kommer en tid da Mammon mister sin kraft, sier Skriften. Renten har blåst seg opp fra 2 til 20%. En ballong som sprekker. Det tales om gjeldskrise. Om land som ikke

MAMMONS UNDERGANG

Av Alf Vattekar

på noen måte kan klare å betale renter og lån.

Hørte for kort tid siden i radio om gjeldskrisen. Ikke alle land var like ille ute. De som hadde størst selvforsyning og proteksjonisme klarte seg bedre. Selvfølgelig - de har ikke bruk for lån. Dagens norske myndigheter og politikere har lagt seg på 100% tilslutning til og tro på Mammon. Hele folkets eksistens skal baseres på eksport og import. Skal visst være et moderne foregangsland.

Så får en resultatene etter hvert: Utflagging av sjømenn-fabrikkarbeidere - bønder.

Landbruket blir for dyrt, får for mye subsidier, billigere med innførsel. Det er jo penger en må ha i landet. Det andre er mindre nødvendig.

Så satser de på skole og forskning og flagger det ut gjennom bedriftene igjen med en gang. Så kommer nok innstramninger med utflagging av trygder og helsevesen. Sluttresultat: Landet er for ufruktbart og ikke konkurransedyktig. Må avbefolkes.

La oss se hva som skjer om et land legger seg på selvberging og proteksjonisme. Da lager et land som Norge seg traktorer og biler og annet

selv. Sparer både penger og lån fra utlandet. Ta f.eks. matforsyningen. Den er for tiden under 40%. Vi øker den til 100% og setter i gang nydyrking? «Vi har ikke penger», skrives det opp. Vi har ikke bruk for «penger». Vi får varer i landet og kan bare sette i gang seddelpressen. Så enkelt er det. Har vi mye varer, kan og må vi ha mye sedler. Pengesystemet i et land fungerer nemlig slik: Er det mye varer og lite penger, blir varene billigere - er det lite varer og mye penger, blir varene dyre. Er det altså mye varer, kan en trykke tilstrekkelig med sedler til bruk i

landet.

Men da lider den internasjonale Mammon med sine ut-sugnde og utplyndrende åger-renter døden.

En kan ikke elske den ene og hate den andre, heter det. Skaff deg venner med det ugudelige Mammon, så de kan ta imot deg når Mammon mister sin kraft, er skriftens tale.

Kjenn tiden, og innrett deg på at Mammon faller. Det er et av tidens tegn.

Alf Vattekar,
5930 Vadheim

AVERTER I

FOLK og LAND

«EN FORBRYTELSE Å UTSLETTE DE NASJONALE EGENARTER»

Den artikkel i NSUF's førerorgan «Skuggsjå» som P. O. Storlid omtaler i et innlegg på annet sted i dagens nummer, ble, som han helt korrekt anfører, skrevet på spesiell beskjed fra Quisling. Den ble senere gjengitt som spissartikkel i «NS Månedshäfte» og også offentliggjort i en rekke andre norske aviser og tidsskrifter. Hitler-Jugends daværende representant i Norge, Oberbannführer Erich Lemmer, fikk den oversatt til tysk og sendte den til Berlin for offentliggjøring i et av Hitler-Jugends førertidsskrifter. Vi gjengir nedenfor noen sentrale avsnitt fra artikkelen:

Klare ord

«Enhver politiker som ikke er blendet av utopiske ønskedrømmer eller forfølger visse sjåvinistiske mål, uansett under hvilken parole, er fullt klar over at en germansk og europeisk samling utelukkende kan gjennomføres og gis varig verdi gjennom den ubetingede opprettholdelse av de nasjonale egenarter og med en så stor selvbestemmelsesrett for disse som det er mulig uten å skade de felles interesser. De stadig tilbakevendende folkekamper, selv mellom beslektede folk, må ettertrykkelig ha bevist at en ikke kommer utenom dette. Det er heller ikke ønskelig å gå utenom. Det er vårt kontinents og vårt raseområdes mangfoldighet av nasjonale kulturer som gir dets ansikt slike rike og varierte trekk. Europa er den eneste verdensdel med virkelig faste og markerte nasjonalstater og folkesamfunn. Rent bortsett fra det umulige ved foretagedet, ville være en forbrytelse

mot vår årtusenårgamle kultur å ta opp kampen for en utslettelse av de nasjonale egenarter. Det gjelder også for de kommende rasebetingede forbund eller sammenslutninger. En annen linje ville bare kunne vinne enkelte folk. Kun et maktpåk vil midlertidig kunne opprettholde en tilstand basert på nivelleringsprinsipp, og vil i sin konsekvens før eller seinere føre til et nytt kaos.»

Ingen utvanning av folkekraften

Litt seinere i artikkelen heter det:

«Vi må her innse en vesensforskjell i måtene å delta i denne felles ledelse på. Et lite folk kan ha liten eller ingen interesse av gjennom enkeltrepresentanter å overta underordnede lederstillinger innenfor andre folks områder. Det ville bety en spredning av kreftene som tilslutt ville føre til en farlig utvanning av folkekraften. De små folk vil der ved etterhvert tape sine beste

krefter, og deres egenart svekkes. For å ta et eksempel, kan vi ikke være interessert i at NSUF-førere sitter som ledere av enheter i Sachsen, Brüssel eller andre steder utenfor Norges grenser. Derimot må vi selvfølgelig få våre representanter i en eventuell germansk og europeisk ungdomsledelse. Der må sjansene være like store for alle våre folk.

Når vi betrakter historien, er det et annet moment som straks springer oss i øynene når talen er om enigsbestrebelse mellom beslektede folk. En nær kontakt mellom våre skandinaviske stater har vært målet for nordisk politikk gjennom flere århundrer. Selv om slike planer selvfølgelig ofte har vært et ledd i personlige eller sjåvinistiske maktplaner, så kan en ikke komme utenom at de nordiske land er nærmere bundet til hverandre både historisk, kulturelt, politisk og befolkningsmessig enn til noe folk utenfor Skandinavia. Det har vært mange vanskeligheter, mang en bitter strid og begått mange urettferdigheter. Ikke minst har Norge ofte vært skadelidende i dette samarbeid.

Men vi er dog intet Balkan. At vi har bekjempet og undertrykket hverandre i fortiden betyr ikke at vi ikke kan samles i framtiden. Tysklands samling er blitt en realitet først i de

Nettopp fordi vi er nasjonalsinnete har vi aktelse for andre folks nasjonalfølelse.

Adolf Hitler.

Nasjonalsosialismen nærer ingen aggressive hensikter mot noen europeisk nasjon. Vi er tvert imot av den overbevisning at de europeiske nasjoner må føre sitt eget liv, kjennetegnet, ordnet og bestemt gjennom overleveringer og gjennom historiske og økonomiske nødvendigheter, hvis ikke Europa som helhet skal gå til grunne, til skade for en uforgjengelig kultur.

Adolf Hitler.

Vi nasjonalsosialister tror at mennesket i lengden bare kan bli lykkelig i sitt folk. Vi lever i den overbevisning at Europas lykke og ytelse er uatskillelig forbundet med beståendet av et system av uavhengige, frie nasjonale stater.

Adolf Hitler.

Vi tror slett ikke på at de tvers igjennom nasjonalt herdede folk i Europa i nasjonalitetsprinsippets tidsalder overhodet kunde bli nasjonalt utslettet.

Adolf Hitler.

Man kan i lengden ikke bygge opp et livsfellesskap i Europa mellom nasjoner som ikke er likeberettiget.

Adolf Hitler.

Vi vet at vår bevegelse ble stor nettopp gjennom denne prinsippfasthet.

Adolf Hitler.

Disse Hitlersitatene sto midt inne i den nevnte «Skuggsjå»-artikkelen.

siste år, etter at småstatene gjennom et godt årtusen har bekriget og utbyttet hverandre. Det er en kjensgjerning at de skandinaviske folk gjennom sitt felles språk faktisk utgjør en kulturell enhet. Vi kan i det hele sett tale om to språkgrupper innenfor den germanske verden: den tyske og den skandinaviske, hvis vi ikke også vil regne med en tredje, nemlig den angelsaksiske. Disse språkgrupper er uttrykk for et indre kulturelt og historisk fellesskap innenfor hver av disse grupper, som igjen går opp i den høyere enhet, den germanske kultur- og folkekrets. Det er derfor mye som taler for at de nordiske samlingsbestrebelse bør tas med i betraktningen når den germanske blokk skal bygges opp.»

Så langt artikkelen i «Skuggsjå»

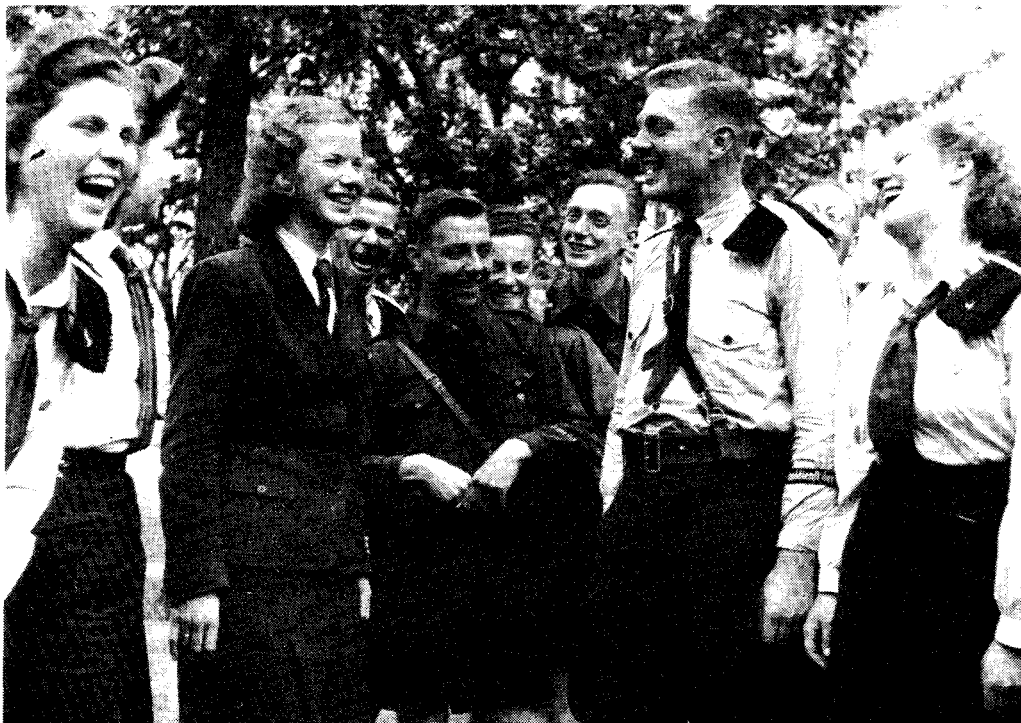
Hitler-Jugend på linje med Quisling

Storlid hevder i sin artikkel at Hitler-Jugend sto på linje med Quisling når det gjaldt den kommende europeiske nyordning. For å vise hvor riktig dette er, tar vi med noen

ord fra Baldur von Schirachs åpningstale ved stiftelsen av Det europeiske ungdomsforbund i september 1942:

«Det europeiske ungdomsforbunds oppgave er å befeste og styrke bevisstheten om den europeiske samhörighet i vårt kontinents unge generasjon. Som et uttrykk for den nye orden er det europeiske ungdomsforbund et arbeidsfellesskap av nasjonalt selvstendige og folkelig bevisste ungdomsorganisasjoner. At Det europeiske ungdomsforbund har en slik karakter, utelukker enhver innblanding i de indre forhold i et lands ungdomsorganisasjon. Det europeiske ungdomsforbund avviser derfor alle paneuropeiske bestrebelse. Som den største organisasjon av ungdomsledere og -oppdragere som hittil er stiftet i verden, går den i oppfyllelsen av disse oppgaver ut fra den tanke at nasjonen, foreldrehjemmet og det nasjonale ungdomsfellesskap skal utgjøre ungdommens avgjørende oppdragelsesmessige erfaringer. Den som trofast, samvittighetsfullt og tappert oppfyller sine plikter overfor sin nasjon,

(Forts. side 6)

De nasjonale ungdomsorganisasjoner rundt om i Europa gikk på samme måte som Quisling inn for et «Europa der Nationen». Her en norsk jentehirdleder i lystig lag sammen med nederlandske og flamske meningsfeller.

Paal Berg og Quislings fedrelandssinn

Av Egil Hornin

100 år etter Vidkun Quislings fødsel kan være anledningen til å minnes Administrasjonsrådets start 15/4-1940, og i den forbindelse høyesterettsjustitiarius Paal Bergs erklæring inntatt i pressen samtidig:

«Erklæring fra høyesterettsjustitiarius Berg:

«Terat regjeringen Nygaardsvold hadde forlatt Oslo var det i landets hovedstad ikke lenger noen representant for den utøvende makt. I denne for land og folk skjebnessvangre tid har herr Quisling stilt seg til disposisjon i hensikt til å bidra sitt til å unngå blodsutgyldelse i de okkuperte distrikter og til at ro og orden skulle opprettholdes. Ved nå å tre tilbake har han påny vist sin ansvarsfølelse og sitt fedrelandssinn. Jeg takker derfor her Quisling for hans erklæring, ved hvilken den

av høyesterett etablerte ordning er blitt gjort mulig.

Paal Berg

I tiltalebeslutningen mot major V. Quisling 20/8 1945 inntar hans handlinger 9. april stor plass, og må antas å ha vært til stor belastning for ham. I ovenstående erklæring fra den senere hjemmefrontleder og Quislings øverste dommer står faktisk at Quisling «I . . . denne . . . skjebnesvangre tid har herr Quisling stilt seg til disposisjon . . . til å unngå blodsutgyldelse . . . og til at ro og orden skulle opprettholdes.» Disse linjer må språklig sett angå 9. april.

Når erklæringen videre lyder: « . . . har han påny vist sin ansvarsfølelse og sitt fedrelandssinn.» – så må dette gjelde hendelsene 15. april. Tanker som trenger seg på ved lesningen av Paal Bergs erklæring kan være: 1) Hadde

vinnnersidens handlinger ingen betydning da seieren var vunnet? Det er jo et faktum at ingen av dem ble stilt for retten, og da fantes ingen annen mulighet enn at «vae victis» var gjeldende. 2) Den samme person som ga erklæringen var også en av Quislings politiske motstandere og hans dommer i siste instans. I jusen er det litteratur og lover angående dommers habilitet/inhabilitet. Var disse satt ut av kraft i Quisling-saken? 3) Er denne erklæringen fra Paal Berg et uttrykk for den politiske situasjon i april 1940, i en tid da så mange vaklet under inntrykk av Tysklands makt, Storbritannias og Frankrikes øyensynlige enmotstand mot det samme Tyskland, Sovjetunionens pakt med Tyskland, U.S.A. i avventende posisjon særlig vis á vis Japan. Lille Norge var i 1940 virkelig (Forts. side 6)

Paragraf 86 og den subjektive skyld

Vi har blitt spurt hvordan vi begrunner vår påstand (i artikkelen «Et uhyrlig justismord» i nr. 5) om at man må være subjektivt skyldig for å kunne dømmes etter straffelovens paragraf 86 slik den tidligere lød. La oss da først se på paragrafen slik den var formet i 1945:

«Med hefte i minst tre år eller med fengsel fra tre år inntil på livstid straffes den, som rettsstridig bærer våpen mot Norge, eller under krig, hvori Norge deltar, eller med sådan krig for øye yder fienden bistand i råd eller dåd eller sveker Norges eller noen med Norge forbundet stats stridsvevne.»

Vi har drøftet saken med noen uihildede jurister, og de er enige i at det følgende resonnement er plausibelt: Det sto ikke i paragrafen at enhver handling som kommer fienden til gode, er forbudt. I så tilfelle måtte man dømme størsteparten av landets yrkesaktive be-

folkning etter en okkupasjon, for i større eller mindre grad kommer ethvert arbeide i et okkupert land fienden til gode. Fienden og befolkningen vil dessuten i mange tilfeller ha en felles interesse av å holde samfunnsaktivitet i gang. Det det i paragraf 86 var snakkk om, var å «yde fienden bistand», hvilket tilfelle måtte være en villet og aktiv handling med dette formål for øye. Selv om retten fant det bevist at en bestemt handling var fienden til nytte, kunne ikke retten dengang med rette dømme en tiltalt etter paragraf 86 dersom det ikke samtidig var bevist en subjektiv, altså bevisst hensikt når det gjaldt å «yde bistand» til fienden. All den stund de aller fleste NS-folk hadde til hensikt å fremme Norges og den norske befolkningens interesser, kunne man ikke rettsmessig avsi en fellende dom i slike tilfeller. Det spilte juridisk sett ingen rolle (Forts. side 6)

MANEDENS PERNILLE

«Østkantfolk» og annet folk

I samme øyeblikk som jeg setter papiret i skrivemaskinen kommer Gullet inn av døren og vifter med et ukeblad: «Mor har du lest dette?» «Ikke forstyrr meg», sier jeg, «jeg må ha noe ferdig til «Folk og Land» før vi reiser på ferie sammen.» «Du må høre dette før du skriver,» hun setter seg ned og begynner å lese.

Det dreier seg om en av hovedpersonene i den engelske fjernsynsserien «Østkantfolk», noe som har gått min nese forbi. Jeg regner med at de fleste av leserne kjenner til det, men resymerer allikevel.

Denne hovedpersonen er altså en mann, som midt i 1960-årene begikk rovmord på en drosjesjåfør i Tyskland, og som for dette ble dømt til livsvarig fengsel i England. I Diskriminerer lover med tilbakevirkende kraft den dømt etter lover som ikke eksisterte da handlingen fant sted? Eller for å si det på en annen måte: Diskriminerer lover med tilbakevirkende kraft den dømt etter lover som ikke eksisterte da handlingen fant sted? Svarer synes å være et ja. Riktignok het det så vakkert da disse lovene med tilbakevirkende kraft ble håndhevet, at ofrene for rettssviket skulle gjenopptas i samfunnet som likeverdige borgere, bare de hadde sonet – d.v.s. bare de

Kanskje dette kan gi deg en inspirasjon», sier Gullet, «la meg få lese det du har skrevet når du er ferdig med det.»

Det er godt å ha Gullet nå etter at vi fullstendig forstår hverandre. Hun har bibragt meg at det er forskjell på Kong Salomo og Jørgen Hattemaker. Jeg satte et nytt ark i maskinen.

Vedkommende det er tale om har altså fått en ny start på livet. Alle veier har stått åpne for ham, hans fortid har ikke trykket ham ned. Og han ble dømt etter gjeldende, hevdvunne engelske lover.

Så er det spørsmålet reiser seg: Er det verre å bli dømt etter lover som ikke eksisterte da handlingen fant sted? Eller for å si det på en annen måte: Diskriminerer lover med tilbakevirkende kraft den dømt etter lover som ikke eksisterte da handlingen fant sted? Svarer synes å være et ja.

Riktignok het det så vakkert da disse lovene med tilbakevirkende kraft ble håndhevet, at ofrene for rettssviket skulle gjenopptas i samfunnet som likeverdige borgere, bare de hadde sonet – d.v.s. bare de

hadde sittet inne, vært i fangeleir, betalt sine bøter eller blitt ribbet til skinnet, ventet samfunnet med glede på å hilse dem velkommen igjen.

Men soningen begynte jo etter at dette kapittel var avsluttet. Eller kan en si at det var da den begynte, og at fornædrelsen i fengslene og i leirene var en bagatell mot det som møtte denne generasjon etterpå. Jeg kjenner via far så mange av de fordømte, at jeg kjenner problemet til bunns. Skulle grunnen være at ikke alle av dem har holdt kjeft, ikke klædt seg i botsdrakt og unnskyldt seg for at de fortsatt eksisterte?

Men det er jo også en dødsynd å forstå dem og deres kamp for å bli rehabilitert. Det er meg blitt fortalt at en Fanebust og en Erling Ueland og andre fikk svi for det allerede i årene etter krigen. Erlend Asdahl er et eksempel fra nutiden. Han ble skjøvet ut i kulden da han gikk inn for de fordømte. Idar Aarheim skriver en lang artikkel i «Folk og Land». Han tilhører som jeg etterkrigs generasjonen, og forstår også det hele. Det for-

lyder at han fra en av Oslo-avisene, der han har skrevet meget, har fått beskjed om at artikler fra hans hånd er uønsket for fremtiden. Fr. Fr. Gundersen skriver i «Folk og Land» at han fra nå av abonnerer på avisen. Boms er NRK ute og forsøker å stemple ham som nynazist, men han vet jo å svare for seg. Mange av mine venner leser også avisen, og finner det meget interessant å få innblikk i noe annet enn hva skolen i sin tid tvangsforet dem med, og pressen fortsatt indoktrinerer dem med. De er alt annet enn nynazister.

Mange forhenværende, såkalte «landssvikere» (ifølge lover med tilbakevirkende kraft) har nærmest gått i deknings slik at det ikke skal komme ensretterne for øre, hva slags opphav vi har. Mange av krigsgenerasjonens anderledes tenkende, og senere støtt ut i det ytterste mørke, har ikke våget å fortelle sine barn om det. Jeg er glad for at mitt gjorde det.

Ja, hva er et skarve rovmord i sammenlikning med å ha tenkt anderledes enn de som reddet seg til England, etter

først å ha sendt unggutter nærmest våpenløse mot dengangs sterkeste krigsmakt? Disse som kom tilbake etter krigen og dømte våre mødre og fedre etter lover med tilbakevirkende kraft, og kastet skyggen over vår barndom også.

Det er rettssviket som fortsatt ligger som en mørk sky, som en skygge over Norge. Det skal ikke kunne gis lover med tilbakevirkende kraft, men Johan Nygaardsvold og alle hans medlemsvorne og handlingere beviste at det umulige var mulig, ja, at til og med bigami var legalt. Men tenke i andre baner enn han og hans gjeng var identisk med evig fordømmelse for dem, eller for oss - deres barn. Finnes det noe annet vesteuropeisk folk som så grundig har blitt indoktrinert og tatt ved nesens som det norske?

I Trondheim er det reist en statue over Johan Nygaardsvold. Gullet var med meg til Trondheim for nylig. Vi gikk for å se på monumentet ved kveldstid. Da sa Gullet: «Ser du mor, at den kaster lange skygger?»

Pernille

En forbrytelse ...

(Forts. fra s. 4)

skaper derigjennom grunnlaget for *et europeisk fellesskap, som bare da kan ha noen verdier dersom dets enkelte medlemmer er nasjonale representanter for sine folk.*»

Baldur von Schirach var ingen hvemsomhelst. På det tidspunkt var han Gauleiter og Reichsstathalter i Wien og dessuten Reichsleiter für Jugendziehung der NSDAP. Tidligere hadde han vært Reichsjugendführer.

Paal Berg og ...

(Forts. fra s. 5)

kommet i stormaktenes interessefelt, og eventuelle nye posisjoner i krigen kunne bare framtiden bringe. Men akkurat da i april 1940 var situasjonen slik at Paal Bergs erklæring muligens ble som den ble. Senere hen kunne det sies at den ble lest opp med «ukjennelig stemme». 4) Et hypotetisk spørsmål er det hvordan erklæringen hadde blitt sett på med et annet utfall av krigen, men det får vi aldri vite.

1940 er et vanskelig år i norsk historie fordi handlinger kunne bli oppfattet ut fra tiden etter 8. mai 1945. Som Quislings forsvarer sa i lagmannsretten bl.a.: «Her møter oss nå den eiendommelighet at det ingen finnes i denne store forsamling, som fyller rettsalen, som deler tiltaltes politiske bevegelse, som han har vært leder av». (Eidsivating s. 278)

Egil Hornin, 5032 Minde

Norge og EF ...

(Forts. fra s. 8)

fellesmarked og samarbeide i Europa.

Vi gikk imot fordi selve grunnlaget for tilmelding var det gamle økonomiske system som historisk sett aldri har fungert som fredskonometri.

Når politikerne, og de øvrige som kjenner seg mest meningsberettigede, finner ut at det er en sunn økonomi for Europa, at f.eks. et glass melk og en skive brød, koster det samme hvor som helst innen området: Det vil si en felles fast verdi av de enkelte lands pengeenheter i forhold til hverandre, da er tiden inne for Norge, og mulige andre mindre land, å søke tilslutning.

Systemet, et fast og stabilt forhold mellom de forskjellige pengeenheter er kjent, og har vært praktisert. Innført under fredsforhold vil systemet skjære vekk det gamle systems verste utvekst: Kjøp og salg av penger som om de var næringsmidler tjenlig til legebets- og livets opphold, avskjære spekulasjon, og føre til de nødvendige stabile økonomiske forhold.

S. M.

Noen trekk fra ...

(Forts. fra s. 2)

vestover» eller kan man «radikalt forlate nasjonalitetsbegrepet» og «uten videre hoppe bakk over en rekke psykologiske, historiske, geopolitiske og ikke minst nasjonale realiteter». Det ville bent frem være «en forbrytelse mot vår tusenårs gamle kultur å ta opp kampen for en utsløttelse av de nasjonale egenarter. Dette gjelder også for de kommende rasebetingede forbund eller sammenslutninger».

Forfatteren nærer riktignok ingen frykt for at denne «forbrytelse» av umiskjennelig himmelsk merke skal kunne fullbyrdes, idet han nemlig kan «dra den slutning at det kommende germanske samband vil bestå av likeordnede ledd med suverenitet i indre anliggender».

Han drar kort sagt den slutning at det er Quislings Europa- og germanertanke som er den riktige, og som det fremtidige Europa må innrettes etter. Det hele elegant utledet av premisser som ikke engang en Reichführer-SS kunne reise innsigelse mot: Syv Hitlers-tater, hvoriblant også det om at «Man kan i lengden ikke bygge opp et livsfellesskap i Europa mellom nasjoner som ikke er likeberettiget». Som motvekt mot tysk dominans trekkes for sikkerhets skyld også inn «de nordiske samlingsbestrebelse», og nevnes endog en passant «den angelsaksiske språkgruppe» innenfor den germanske verden. Det det nå gjelder er å påse at den påbegynte utvikling fremover mot Storgermania «ikke kommer inn i et skjævt spor. Dessuten er det en evig regel at et folk ikke bare må vite hva det kjemper mot, men også hva det kjemper for».

Det vil med god grunn forundre mange at det i de tider kunne skrives og polemiseres så kvasst om dette høyst ømtålelig emne. Aller mest når man har klart for seg hvem den

egentlige adressat er! Med til historien hører for den saks skyld også at artikkelen ble inntatt i Hitler-Jugends hovedorgan. For en historiker vil den være en ypperlig innfallsport til forståelse av hva der rørte seg på den side forfatteren hørte til.

P. O. Storliid

Paragraf 86 ...

(Forts. fra s. 5)

om noen av disse handlinger også kom okkupasjonsmakten til gode. Presset som de var til likevel å avsi dommer over NS-folk, tydde derfor «landssvik» - domstolene til de merkelige formuleringer vi alle kjenner: «Tiltalte må ha forstått . . .» og lignende tåpeligheter. Men deres dommer blir ikke riktige av den grunn.

For å ta et sentralt eksempel: Når Quisling dannet sin regjering den 9. april 1940 var hans hensikt å etablere en norsk sentralmyndighet som kunne hevde norske interesser overfor okkupasjonsmakten, noe som fra norsk synspunkt måtte anses som svært nødvendig. Man har utlagt det slik at dette var noe som tjente tyske interesser. Det må man jo anse som ytterst tvilsomt ettersom tyskerne etter få dager tvang Quisling til å tre tilbake. Men selv om regjeringdannelse hadde vært til tyskernes fordel, ville Quisling ikke kunne dømmes etter paragraf 86 for denne handling fordi hans hensikt var en ganske annen enn å «yde fienden bistand».

Det samme resonnement kan selvfølgelig avendes på nesten all handlinger NS-folk foretok seg under okkupasjonen.

At etterkrigsmyndighetene har etter den daværende paragraf 86 for å være utilstrekkelig som domsgrunnlag, fremgår av det forhold at den senere er blitt totalt forandret. Man har helt droppet det fortolkningsutsatte uttrykk «yde fienden bistand» og isteden regnet opp en rekke konkrete handlinger. Det er nok dårlig samvittighet på grunn av «landssvik»-oppgjørets «retts»-praksis som kommer til uttrykk her.

Et annet spørsmål er om Norge etter våpenstillstandsavtalen i Trondheim i juni 1940 overhodet var i krig, og om det etter tidspunkt det hele tatt fantes noen fiende i juridisk forstand. Dette spørsmål er imidlertid såvidt grundig utgreid i «Folk og Land» tidligere at vi ikke ser noen grunn til å ta det opp her og nå.

Tiden er inne ...

(Forts. fra s. 2)

bingen av f.eks. byen Dresden da den var fullpakket av sivile flyktninger fra øst og atom-bombeeksperimenteringen over Hiroshima og Nagasaki, er det jo ikke så mange av.

Og amerikanerne glemte raskt. Først gikk det ut over Korea og noen år senere Vietnam og Kambodsja med en grusom krigføring der det i realiteten gikk mer ut på å få drept flest mulig, ikke minst av sivilbefolkningen, enn å få bukt med kommunismen. Fryktelig var også metodene med nappalmbombing og kjemiske midler for å få ødelagt og terrorisert og for å få hindret vekstmulighetene i fremtiden. Amerikanerne drepte minst 4 millioner mennesker, hovedsakelig sivile og påførte befolkningen de grusomste lidelser etter at verdenskrigen var slutt.

Ved hjelp av filmer har vi fått glimt av hvorledes vietnameserne ble terrorisert, men filmene er lagt opp slik at det er amerikanerne som er heltene, og det er de det skal synes synd på i et helvete de der selvskyldt skapte. Dertil jamres det over ettervirkningene - på de stakars amerikanerne!

Hyklerisk blir det også når britene og franskmennene snakker om ikke å glemme. De ser nok helst at glemselens slør trukket over hvorledes de herjet i den tredje verden under kolonitiden, men det er sannelig ikke lenge siden det franske herrefolket som okkupasjonsmakt førte en fryktelig krig og terror mot befolkningen i Algerie. Der drepte de ca. 1 million av folket som ønsket sin frihet.

Hvor er påminnelsene om at dette ikke må glemmes og de stadige opprippinger i media? Når det gjelder jødene selv, som maner til at man ikke må glemme, så forbauser det jo noe hvorledes de selv diskriminerer en annen folkegruppe som okkupanter. og om noen av disse mindreverdige forsøker et nålestikk av et motangrep, blir dette glatt hevet med, ikke øye for øye, men minst 100 palestinere som må bøte livet for hver jøde. - Det er tydelig at det fortsatt finnes folk som innbiller seg at de er mer høytstående enn andre og som derfor kan gå til kollektive avstraffelser, til beslagleggelse av de laverestændes eiendom etc. etc.

Også her på berget

Hos oss behøver såvisst in-

gen å være engstelige for at noe av det de tyske okkupas-tene påførte mange av dem som drev illegal virksomhet, skal bli glemt. Noen av de ivrigste og farligste for okkupasjonsmakten ble jo også henrettet, slik krigens lover nå engang er, og andre måtte i fangenskap, med de følger det kunne få. Alt dette får vi uopp-hørlig innprentet, for at vi og etterslektene ikke skal glemme. (Neppe noen fare for det.)

Men hva så med det som motstandsfolkene og de allierte stelte i stand og som medførte tap av menneskeliv og lidelser blant deres egne? Dette er jo noe det helst ikke blir rippet opp i - og langt mindre er det noe som stadig skal minnes.

Hvor er minnesmerket over de 60 norske sivile som ble drept i en sporvogn, mens de kjørte Drammensveien opp langs Slottsparken og ble truffet av en alliert bombe? Hvorfor ikke årlige minnetaler og kranspåleggelse ved en pen minnesten der?

Hva med de mange raids med fly og med krigskip langs kysten under krigen og de mange tap dette førte til blant sivilbefolkningen. Det later ikke til å være stor interesse for å få disse forholdene klarlagt - langt mindre å hedre de uskyldige menneskene som her ble ofret for «de gode».

Eller hva skal man si om ofringen av de 16 nordmenn som tilfeldigvis var med ferjen over Tinnsvønen med en frakt av tungtvann. «Heltene» som besørget at ferjen ble senket, fant vel at dette var den enkleste måten for å få ødelagt tungtvannsendingen på og samtidig redde sitt eget skinn. Og andre hensyn måtte da vike.

Vi erfarer at det er mye som skal minnes - og mye annet man helst vil ha trukket et glemselens slør over.

Det mest horrible som hendte i Norge, var utvilsomt ekspederingen av de ca. 80 000 sovjetfanger vi hadde hos oss tilbake til Sovjet, mot deres vilje, og til den sikre død (eventuelt først via Gulag). Om dette foreligger det riktignok en liten bok, ved Egil Ulateig, men den er neppe blitt noen bestselger. Langt mindre hører denne ugjerning utført av «de gode» nordmenn med til skolepensum eller blant de store minnedagene.

Påtale og straff for krigsforbrytere som ekspederte folk til tilintetgjørelsesleirene? - Nei, det var bare for dem på den tapende side i kampen.

(Forts. neste nr.)

Et leserbrev . . .

(Forts. fra s. 3)

Men til tross for det jeg selv måtte gjennomgå, er det tanken på alt min snille og hjelpsomme far måtte lide, som tærer mest på helsen min. Den utakk han fikk av folk som nød godt av hans hjelp under krigen, og den sult og brutalitet han måtte oppleve i de norske konsentrasjonsleirene i det som burde vært fredstid. Alt dette som la ham i en alt for tidlig grav.

De skriver, herr Aarheim, om en historiker (Serant), at han «har delvis gått i felle, men uten å miste sin kritiske sans». Hvis De med ordene «At Nazi-Tyskland gjorde seg skyldig i avskyelige forbrytelse», er historiske kjennsgjeringer», sikter til påstanden om gasskamre, som først skulle ha ligget i Tyskland, men siden ble forflyttet» østover, er jeg redd De har gått i den samme fellen. Da vil jeg be Dem lese boken «Ingen tør kalle det en sammensvergelse» og baksiden på «Folk og Land» nr. 4 om «God informasjon».

Bjørge Bugge,
5458 Arnevik

Det illegale . . .

(Forts. fra s. 1)

kanskje hadde bukket under uten reformatorenes trosglød, er en annen sak.

Det mekaniske syn på universet som ble skapt av matematikere og fysikere på 1600- og 1700-tallet, ble omskapt av naturvidenskapsmenn innen de samme fagområder i begynnelsen av århundret som nå nærmer seg slutten.

I dette perspektiv kan vi med ironisk malise spørre: Hva er da naturligere enn at det trengs en fremtredende jurist som fører for en illegal bevegelse?

Det gir lovløsheten prestisje at en høyesterettsjustitiarius fremstår som dens fremste garantist. Men det får konsekvenser for et folks rettsbevissthet. Dette fundamentale forhold bidrar til å kaste lys over noen av de mange paradoksale trekk i etterkrigstidens Norge som har gitt flere av oss en berettiget følelse av å leve i bakvendtland.

Vår velmenende lærer i gymnasiet oppfordret oss til å skrive «illegale virksomhet» med gåseøyne. Det har jeg

forlenget sluttet med. Den snev av legalitet anførselstegnene skulle gi, finnes ikke. Vi forstår Hambro som var meget betenkt over at Paal Berg skulle lede Hjemmefronten. Norge hadde fått det ærefulle verv å utdele Nobels fredspris på grunn av nordmenns innsats for å skape en internasjonal rettsorden også i krigstid. Og så skulle landets høyesterettsjustitiarius være fører for en organisasjon som ikke bare hadde som sitt program å bryte denne rettsorden, men som ovenikjøpet selv tok betegnelsen illegal som hedersnavn. Det kunne virke en smule latterlig i utlandet. Og selvom de første fredsårene ikke var en tid for latter, så kunne forholdet ha sine betenkelige sider for Norges renommé som rettsstat.

Tenk om det igjen hadde sittet en Holberg i København!

Den illegale virksomhet – etter krigen

Jøssingene er ikke kjent for beskjedenheter. På hjemmefrontsmuseet får vi nesten inntrykk av at det var norsk motstandsbevegelse som knekket Nazi-Tyskland! Men på et punkt er de allfor beskjedne. Det er når de hevder at deres aktivitet sluttet med krigen i 1945.

Sannheten er jo den at nettopp da vokste den illegale virksomhet ut over alle grenser. Under krigen hadde den på ingen måte vært så omfattende som de skrøt av. Den tyske ordensmakt var tross alt ingen papirtiger å leke med.

Men over natten skulle så denne illegale bevegelse overta som legal håndhever av lov og rett. Det måtte gå galt og særdeles galt gikk det. Verre enn de verste pessimister kunne forutsi.

Midt under seierherrenes maktberuselse sommeren 1945, utga en av Norges fremste jurister, professor Jon Skeie, en meget edruelig liten bok som bar tittelen «Landssvik». Den virket som et hår i suppen for seierherrene. Etter som den ubestikkelige rettsviter ikke kunne anklages for tyskervennlighet, utgikk det hemmelige paroler om at boken ikke måtte omtales eller selges hos bokhandlerne. For hvilken kjettersk lære kom ikke professor Skeie med når han hevdet at de provisoriske anordninger som London-regjeringen (og Hjemmefrontsledelsen!) hadde laget, savnet et hvert rettsgrunnlag? Ja, enda verre. De motsa på vesentlige punkter selve Grunnlo-

ven. At Hjemmefronten hadde tilranet seg retten til å være lovgivende myndighet, var en smule pinlig, men burde ikke være overraskende fordi vi her hadde å gjøre med en organisasjon som ikke gjorde noen hemmelighet av at den var illegal. Derimot var «landssvikanordningene» som de hadde laget for å knuse sine politiske motstandere, omhyggelig hemmeligholdt. Dette karakteriserer Skeie «som et eiendommelig tilbakeskritt i vår statsrett». Han avslutter boken med følgende advarsel:

«Gjennomfører man landssvikanordningens påbud om straff, konfiskasjon og erstatning, kan man komme til å gjøre hele folket vesalt (ulykkelig) og armt.»

Landssvikanordningens lovstridige påbud ble gjennomført. Seierherrene gjorde det ytterste for at hundretusener (med familie og pårørende ble det så mange) av landsmenn skulle bli både ulykkelige og fattige. Med sitt rettskafne sinn kunne vel ikke Jon Skeie forestille seg at denne gemenhet hele tiden hadde vært utgangspunktet for de illegale lovgivere. Selv ble han uoffisielt persona non grata.

Seierherrene hevdet at de skulle innføre den rettstilstand som hadde rådet før krigen. Men med de provisoriske anordningene kunne det aldri bli tale om restitutio in integrum (i Romerretten: gjenopprettelsen av den tidligere tilstand), kun om hevning.

Quislings frykt . . .

(Forts. fra s. 1)

invasjon i Norge og Nygaardsvold-regjeringen går sammen med dem, og hvis Tyskland så besetter Sør-Norge, må noen sørge for å ivareta Norges interesser overfor tyskerne. Det må dannes en regjering, og denne regjering må forsøke å gjøre de tyske styrker til sine egne leietropper, dette for at tyskerne ikke skal behandle Norge som erobret land, slik som i Polen, og for at Norge skal få beholde sin suverenitet.

For å kunne handle slik i påkommende tilfelle, var det nødvendig å skaffe seg en viss tysk goodwill på forhånd. Det viste seg da også senere at han hadde oppnådd dette. Ikke i noe annet okkupert land fikk den nasjonale bevegelse en så sterk stilling som i Norge. Derfor altså de tyske kontakter.

Denne er selvfølgelig antagelser. Selv om vi har ting fra

dr. Aall og Hagelin å bygge på, gir ikke dette absolutt sikkerhet, men utelukket er det ikke at det forholder seg slik. Kanskje er det til og med meget sannsynlig.

En kommentar til Aspheim i denne anledning: Han kaller dette å drive utenrikspolitikk på egen hånd. Det er feil sprogbruk. Utenrikspolitikk kan man bare drive ut fra en maktposisjon og med mulighet for å forplikte en stat. Det Quisling gjorde, var i tilfelle å forberede seg på en eventualitet som han fryktet ville komme, men som han samtidig gjennom sine hardnakkede krav om absolutt nøytralitet håpet at Norge kunne unngå. Som Aspheim ganske riktig fremhever, var Quisling overbevist om at norsk nøytralitet var i tysk interesse, dvs. at hvis vi hevdet nøytraliteten skikkelig, da ville tyskerne ikke komme. Og selvfølgelig var Quislings håp at de ikke ville komme. Det var aldri hans hensikt å invitere dem hit. Men han forberedte seg altså på at de kunne komme, og på hva han måtte foreta seg da.

Så opplever Norge altså 8. april. De allierte invaderer den dag norsk territorialfarvann, og Quisling sender ut sitt opprop der han bl.a. sier: «En slik desperat politikk (som regjeringens manglende nøytralitetsvilje) vil lede til at Norge lider Polens skjebne.» Det han fryktet mer enn noe annet, var i ferd med å skje. Bekreftelsen på det kommer neste dag i og med at tyske tropper går i land. Overensstemmende med sin tankegang gjennom flere måneder danner han sin regjering – uten noen som helst tvil for å forhindre at Norge får den samme status som det erobrede Polen.

Aspheim skriver at Quisling ikke følte noen lojalitet overfor Nygaardsvold-regjeringen. Det er utvilsomt riktig. For det første betraktet han dens politikk som direkte svik overfor Norge, dette på grunn av dens mangelfulle nøytralitet og enda mangelfullere innsats for forsvaret. Men i tillegg var han av den oppfatning at Norge ikke lenger hadde noe lovlig styre fordi Stortinget egenmektig hadde bestemt at det ville sitte et år ut over den tid det var valgt til. Denne beslutning ble fattet i første halvår 1939.

Man kan selvfølgelig diskutere hvor riktig det er at en mann som ikke er folkevalgt, tar sitt lands skjebne i sine hender på den måten Quisling gjorde. Som P.O. Storlid tidligere har

påpekt i en artikkel her i avisen, har dette såvel en juridisk som en moralsk side. Og når man skal bedømme saken moralsk, må utgangspunktet være hva *hensikten* var. Og Quislings hensikt var så avgjort å redde Norge gjennom en uhyre kritisk situasjon som han fryktet kunne oppstå, og som også gjorde det. Juridisk er det noe som heter nødrett. . . en mulighet for å redde hva reddes kan. Det er ikke noe enestående at privatpersoner som er i stand til det, griper inn i en nasjons liv for å redde den fra alvorlig fare eller undergang. Avgjørende for bedømmelsen av dem blir gjerne om de lykkes eller ikke. Men objektivt sett burde det være likegyldig.

Tilslutt noen detaljkommentarer til Aspheims kronikk: Det går tydelig frem av alle fakta at Quisling bare motvillig møter Piekenbrock i København, og når han kommer dit, er han meget lite innstilt på å gi opplysninger av noe slag. Aspheim sier at han kanskje var uforberedt. Nettopp. Dette var for ham så uinteressant at han overhode ikke forberedte seg. Det eneste konkrete som fremkommer, er at han har sagt noe om at de norske kystfestninger ikke vil skyte på inntrengende skip uten å ha forespurt høyere instanser. Dette er imidlertid en politisk, ikke en militær vurdering, og den kan lett ha fremkommet som et svar på hvordan festningene ville forholde seg overfor en alliert invasjon i Norge.

Når Quisling benektet å ha hatt noe møte med Piekenbrock, så foreligger to mulige forklaringer. For det første er det jo mulig at han har lagt så liten vekt på saken at han ikke husker det mer en fem år etterpå og under meget harde fengselsopphold. Såvidt vi kan se ville ikke erkjennelse av et slikt møte betydd noen særlig tilleggsbelastning for ham i forhold til hva som ellers forelå. En annen forklaring er kanskje mer sannsynlig: Det er jo nokså klart at det er Hagelin som er den drivende kraft bak dette møtet, og det later jo også til at han har antydnet mer overfor tyskerne enn Quisling på noen måte har villet holde. Når man kjenner Quisling er det ikke urimelig å tro at Quisling med sin nektelse først og fremst ville beskytte sin medarbeider.

Aspheim er selvfølgelig velkommen til å diskutere dette med oss i våre spalter om han vil.

DEMOKRATISK OPPLYSNING

Våre myndigheter har nå planer om en ny opplysningskampanje for skattebetalernes regning. Med opplysning menes, innenfor vårt merkelige demokrati, en ENSIDIG PROPAGANDA og ubehagelige fakta er bannlyste og kriminaliserte. Argumentene går ut på at ideologiske ønskedrømmer er så meget vakrere og koseligere enn virkeligheten. Så hvorfor bry seg med den? Dessuten vil nok ikke de STORE problemene melde seg før vår tid er ute. ETTER oss kommer syndefloden.

Propagandaen denne gang skal lære oss at Norge umulig kan fungere uten uhemmet masseinnvandring fra de deler av verden som i hvert fall IKKE fungerer. Det er DER vi har noe å lære.

1/3 av de innsatte på Ullersmo Landsfengsel er innvandrere. Og voldelige, rasistiske oppgjør mellom motstridende innvandringsgrupper finner sted allerede før de har fått svar på sine asylsøknader.

Med en honnør til pakistaner-foreningen som ber om at de kriminelle innvandrere må bli utvist så skikkelige mennesker blant dem ikke skal komme i mis-kreditt for deres skyld.

De er visst helt uvitende om at ILLEGAL er en heltebetegnelse her i landet.

Norge og EF

I det senere er spørsmålet om Norges tilslutning til Fællesmarkedet stadig oftere bragt frem til debatt av de styrende her i landet.

Vi som i sin tid stemte imot tilslutning til Romatraktaten, og dermed imot fellesmarkedet, er ikke av dem som er imot et (Forts. side 6)

I sitt arbeide for å fremme Quislings Europa-politikk besøkte NSUF-ledere også ledelsen for Waffen-SS Junkerschule Bad Tölz. Til høyre NS ungdomsfører, minister Axel Stang.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14, onsdag kl. 17-20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Om ærlighet og skatt

Av Hans Olavsén

Det ventes av oss vanlige borgere at vi skal være ærlige. Vi skal oppgi alt vi tjener og betale skatt av det. Om vi ikke gjør det, blir vi straffet både på pungen og på annen måte. Det godtas ikke som unnskyldning at vi er inderlig uenig i våre politikeres fantastiske sløsing med våre midler. Få, om noen, er imot å betale sin andel av normale fellesutgifter, men politikere går meget lenger enn til å dekke dem. De øser ut penger til de umuligste formål som det aldri burde være statens eller kommunens oppgave å ta seg av. Men under straffansvar forlanges det altså av oss at vi skal la være å unndra oss følgene av dette sløseri.

Som et minstekrav måtte man da kunne forlange at politikere var ærlige overfor oss, men det er de på ingen måte. Vårt skattesystem er i seg selv en uærlighet fordi det kamouflerer beskatningen. Det er på det nærmeste umulig for den

enkelte å finne ut hva hun eller han i virkeligheten betaler. Skatteseddelen er ille nok, men den er bare en del av det hele. I tillegg må vi ut med 20% moms på omtrent alt vi kjøper, inklusive slike nødvendigheter som strøm, vann og telefon. Likevel er dette bare en skarve begynnelse. Vi er i tillegg pålagt avgifter på bil, båt, bensin, brenselolje, feriereiser, tobakk og sigaretter, øl, vin, og brennevin og på en rekke andre ting. Dessuten tar staten toll på de fleste importvarer, og mange kommuner utligner eiendomsskatt på folks bolig. Selv for eksperter er det bortimot håpløst å finne ut hva dette kommer opp i for den enkelte, men det dreier seg om svære beløp.

Denne indirekte beskatning har vi selvfølgelig på grunn av politikernes dårlige samvittighet. De våger ikke å legge frem for borgerne den totale pris for

deres vanstyre. De er redde for konsekvensene.

For hvilke konsekvenser ville det få om politikerne ga opp denne sin uærlighet? Det er liten tvil: Om borgerne fikk den totale regning på sin skatteseddel, ville folket kaste de ansvarlige og velge nye ledere. Det ville bli et regulært opprør, for alle ville innse hvilket overgrep det er å krevne inn adskillig mer i skatt enn hva den enkelte får beholde til egen disposisjon.

Skjønt en annen ting måtte vel også skje: Vi måtte få tilbake den gamle ordning med at alle får utbetalt sin fulle lønn for så selv å gå til kemneren med skatten. Først da får man den fulle forståelse av hva man synes for.

Men det er jeg villig til å ta et veddemål på: Dette er en form for ærlighet som politikere aldri frivillig vil praktisere. En annen ting er at vi burde forlange det.

«Vil norske myndigheter pådra seg den internasjonale belastning det er å nekte innvandring for å beskytte landets homogene karakter?»

Innvandrer Mehmed Rojdi
i Aftenposten 7/7 1987

Spørsmålet tiltrødes - «Folk og Land».

Hvorfor bekjempet Quisling Himmlers utenrikspolitikk?

Både i dette og forrige nummer finner vi artikler som omtaler hemmelige rundskriv fra SS Reichsführung om den fremtidige politikk overfor de germanske folk, rundskriv som ble skaffet tilveie av NSUFs representant i Berlin. Hva var det som sto i disse rundskrivene siden Quisling reagerte så sterkt imot dem?

Vi har snakket med NSUF-ledere som sto midt opp i denne saken. De forteller:

Det første dokumentet man reagerte kraftig imot, var et slags terminologisk direktiv fra SS Reichsführung. Det gikk ut på at det i fremtiden ikke skulle være tillatt å bruke betegnelsen «folk» når det gjaldt de mindre germanske nasjoner. Disse skulle kalles «stammer». Det var bare tillatt å snakke om «det tyske folk»

og «det germanske folk». Dessuten skulle det være forbudt å bruke betegnelsen «rike» i noen annen sammenheng enn «det stortyske rike» og «det germanske rike». Å kalle f.eks. Norge et rike, var forbudt.

Senere kom det et meget langt promemoria som gikk ut på en total sammenrøring av de germanske folk. Det skulle ikke være snakk om nasjonale egenarter i det hele tatt, da selvfølgelig bortsett fra at man kunne snakke om en tysk egenart og kultur. Alle de andre folk skulle gå opp i en storgermansk enhet. Når det gjaldt ledelse, så skulle utpeking av ledere gå på kryss og tvers av grensene. Det sto bl.a. omtrent ordrett: «I fremtiden skal det være like naturlig men en norsk Gauleiter i Dresden som

en tysk i Oslo.» Som man forstår, var dette en politikk som gikk fullstendig på tvers av Quislings forestillinger om «ein Europa der Nationen», som det gjerne ble kalt på tysk.

De samme NSUF-ledere betoner imidlertid følgende: Selv om dette var uttrykk for holdninger blant teoretikerne i det politiske SS, så er det ytterst tvilsomt om det var gjennomslag for dem i Waffen-SS. Kontakter man f.eks. hadde med ledelsen for Junkerschule Bad Tölz tydet tvert imot på at man der sto langt nærmere Quislings linje enn Reichsführings. At utviklingen i Waffen-SS etterhvert gikk mer og mer i retning av «ein Europa der Nationen», fremgår også av forskningsarbeider som er fremlagt i de senere år.